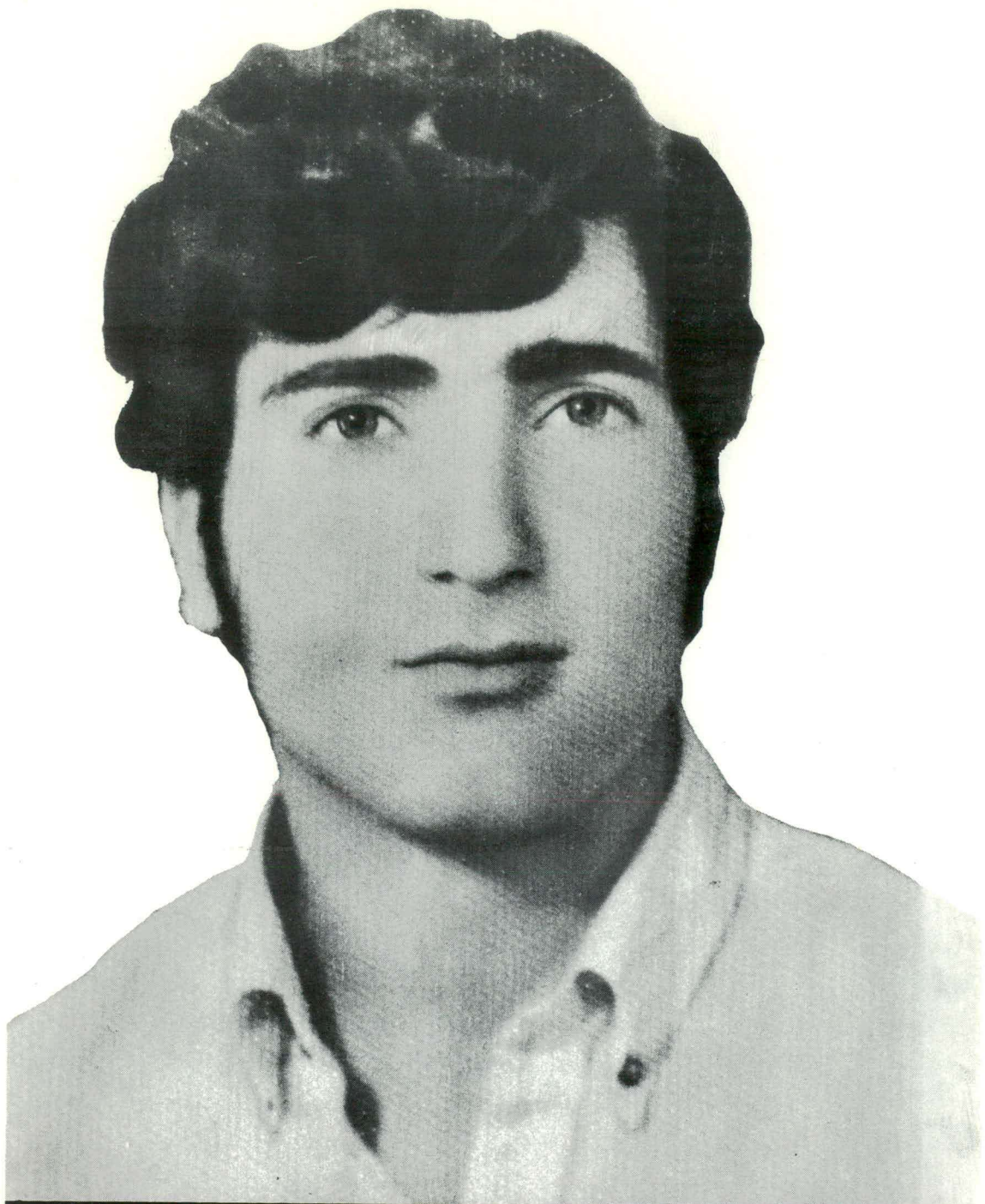

ישראל בן זכיה וצדוק קארו

8.10.73 – 16.11.52

נפל במלחמת יום הכפורים י"ב בתשרי תשל"ד

קרו, ישראל

ישראל, בן זכיה וצדוק, נולד ביום כ"ח במרחשון תשי"ג (16.11.1952) בחדרה. את לימודיו היסודיים סיים בבית הספר "גאולים" בירושלים. אחרי-כן סיים את לימודיו התיכוניים בבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית בירושלים. ימי ילדותו עברו עליו במושבה זכרון-יעקב, שם למד ארבע שנים בבית-הספר "רמז" ורכש לו חברים רבים, הן בשכונה והן בכיתה. בהיותו תלמיד בכיתה ה' עבר עם משפחתו לירושלים. בכיתתו

החדשה היה שקט ומופנם בתחילה, אך כבר אז התגלו בפניו אותם חן ורצינות שציינו אותו תמיד. המעבר מבית לבית ומכיתה לכיתה היה קשה עליו, אולם לאט לאט נפתח סגור לבו, והוא נקלט בכיתה מבחינה חברתית ורכש עמדה בקרב התלמידים. בזכות רצינותו וחריצותו בלימודים נהיה עד מהרה תלמיד טוב, ומוריו העריכו אותו מאוד. ישראל לא היה חברותי במיוחד ובחר את חבריו בקפידה. הוא אף העדיף לבלות את רוב זמנו בביתו; אך התלמידים ראו בו תמיד שופט ומפשר, ובעת מריבה או ויכוח באו לשאול לדעתו או למשפטו. אמון חבריו ניתן לו בזכות יושרו ושיפוטו, שנעשה ללא משוא פנים, וכן בזכות למדנותו. בזמן מלחמת ששת הימים, כשהיה תלמיד בכיתה ח', קיבל ישראל על עצמו תפקידים רבים ואחר-איים ומילא אותם בנכונות ובתושייה רבה. עם סיום לימודיו היסודיים היה הוא היחיד במחזורו שנבחר להמשיך את לימודיו בבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית. הוא היה גאה על הבחירה, אולם ככל שהרבה לחשוב על כך כן נקפו מצפונו. לקראת סוף שנת הלימודים החליט שאיננו יכול להרשות לעצמו להמשיך בלימוד. כל אחיו עבדו והתפרנסו, והוא לא רצה להיות שונה מהם וללמוד כאילו על חשבונם. הוא ידע היטב מה המצב הכלכלי בבית הוריו, ומצפונו לא הרשה לו להיות סמוך אל שולחנם. אולם בני משפחתו היו גאים בו מאוד ורצו שימשיך ללמוד, ורק אחרי לחצים רבים, גם של המשפחה וגם של מוריו, שהכירו בכשרונותיו, הסכים ישראל להמשיך ללמוד. הוא תכנן ללמוד שנתיים בבית-הספר העיוני, ואחרי-כן ללכת לבית-ספר צבאי, ולרכוש שם מקצוע לעתיד. אולם לאחר שהחל בלימודים התיכוניים שינה את תכניתו, סיים את לימודיו בבית-הספר העיוני ואף תכנן להמשיך ללמוד באוניברסיטה. על מנת לתרום בכל זאת משהו לפרנסת המשפחה, עבד בתקופות של חופשה בעבודות שונות באוניברסיטה, במקום לנצל את הזמן למנוחה ולבילוי. בבית-הספר התיכון היה ישראל תלמיד צנוע ומכונס בתוך עצמו, ולא שאף אלא להוסיף דעת ולהרבות לימוד.

ישראל גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1971 והתנדב לחיל הצנחנים. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס צניחה הוצב ביחידה בתפקיד מחסנאי. הוא היה חייל טוב ואחראי ומילא את כל התפקידים שהוטלו עליו בהקפדה ובתבונה. במלחמת יום-הכיפורים שירת ישראל בסיני. בהתקפת מטוסי האויב על כוחותינו ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), נפגע ישראל ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, אחים ואחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

טלפונים: 31264-31263-31262
למברקים: UNISECO

בית הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית · ירושלים · רחוב רופין
THE HEBREW UNIVERSITY SECONDARY SCHOOL · JERUSALEM · RUPPIN STREET

י ש ר א ל . . .

י ש ר א ל . . .

מדי אזכר בשמו תצטייר בעיני דימיוני דמותו הכל-כך חיה. טור שני ליד
הדלת ספסל שלישי. נער גבוה, רציני, עינים קרועות לרווחה מחענינות
המגלות את הפעילות הפנימית שלו שמטרתה להוסיף דעת.

תמיד אזכור אותו צנוע מאד. מכונס בתוך עצמו. לוחם בשקט, בדרכו הוא
בכל אלה המנסים להפריע לו להשיג את מטרתו.

אזכור כיצד דבר בשבחו אחד ממורי הכיתה שהזמינו לביחו וגילה עד כמה
מתחת למעטה החיצוני מסתתרת נשמה חמה השולחת חיוניה אל החינוך שבבית,
עד כמה התנהגות זו מצביעה בסתר על אהבת אדם שבו.

לא אזכור שאי פעם פגע במישהו...

לא אבינה מדוע צריך היה הוא להפגע.

ולהורים היקרים, אשרי ההורים שבן כזה להם.

ישראל... כזה ישאר בזכרוני.

חמר בלטיטה

המחנכת בתיכון

שליד האוניברסיטה, ירושלים

ישראל, בן זכיה וצדוק, נולד ביום כ"ח במרחשוון תשי"ג (16.11.1952) בחדרה. את לימודיו היסודיים סיים בבית הספר "גאולים" בירושלים. אחרי כן סיים את לימודיו התיכוניים בבית הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית בירושלים. ימי ילדותו עברו עליו במושבה זכרון יעקב, שם למד ארבע שנים בבית הספר "רמז" ורכש לו חברים רבים, הן בשכונה והן בכיתה.

בהיותו תלמיד בכיתה ה' עבר עם משפחתו לירושלים, בכיתתו החדשה היה שקט ומופנם בתחילה, אך כבר אז התגלו בפניו אותם חן ורצינות שציננו אותו תמיד.

המעבר מבית לבית ומכיתה לכיתה היה קשה עליו, אולם לאט לאט נפתח סגור לבו, והוא נקלט בכיתה מבחינה חברתית ורכש עמדה בקרב התלמידים בזכות רצינותו וחריצותו בלימודים. נהיה עד מהרה תלמיד טוב, ומוריו העריכו אותו מאוד.

ישראל לא היה חברותי במיוחד ובחר את חבריו בקפידה. הוא אף העדיף לבלות את רוב זמנו בביתו; אך התלמידים ראו בו תמיד שופט ומפשר, ובעת מריבה או ויכוח באו לשאול לדעתו או למשפטו.

אמון חבריו ניתן לו בזכות יושרו ושיפוטו, שנעשה ללא משוא פנים, וכן בזכות למדנותו.

בזמן מלחמת ששת הימים, כשהיה תלמיד בכיתה ה', קיבל ישראל על עצמו תפקידים רבים ואחראיים ומילא אותם בנכונות ובתושייה רבה.

עם סיום לימודיו היסודיים היה הוא היחיד במחזורו שנבחר להמשיך את לימודיו בבית הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית. הוא היה גאה על הבחירה, אולם ככל שהרבה לחשוב על כך כן נקפו מצפוננו.

לקראת סוף שנת הלימודים החליט שאיננו יכול להרשות לעצמו להמשיך בלימוד.

כל אחיו עבדו התפרנסו, והוא לא רצה להיות שונה מהם וללמוד כאילו על חשבונם. הוא ידע היטב מה המצב הכלכלי בבית הוריו, ומצפוננו לא הרשה לו להיות סמוך אל שולחנם.

אולם בני משפחתו היו גאים בו מאוד ורצו שימשיך ללמוד, ורק אחרי לחצים רבים, גם של המשפחה וגם של מוריו, שהכירו בכשרונותיו, הסכים ישראל להמשיך ללמוד.

הוא תכנן ללמוד שנתיים בבית הספר העיוני, ואחרי כן ללכת לבית הספר צבאי, ולרכוש שם מקצוע לעתיד.

אולם לאחר שהחל בלימודים התיכוניים שינה את תכניותיו, סיים את לימודיו בבית הספר העיוני ואף תכנן להמשיך ללמוד באוניברסיטה. על מנת לתרום בכל זאת משהו לפרנסת המשפחה, עבד בתקופות של חופשה בעבודות שונות באוניברסיטה, במקום לבצל את הזמן למנוחה ולבילוי.

בבית הספר התיכון היה ישראל תלמיד צנוע ומכונס בתוך עצמו, ולא שאף אלא להוסיף דעת ולהרבות לימוד.

ישראל גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1971 והתנדס לחיל הצנחנים.

לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס צניחה הוא היה חייל טוב ואחראי ומילא את כל התפקידים שהוטלו עליו בהקפדה ובתבונה.

במלחמת יום הכיפורים שירת ישראל בסיני. בהתקפת מטוסי האויב על כוחותינו ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), נפגע ישראל ונהרג. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל.

השאיר אחריו הורים, אחים ואחיות.

לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

הוריו הנציחו את זיכרו בהקדשת ספר תורה.

קארו ישראל

מוות מהלך בחוכינו
ואנחנו לא נדע.
ויפול פתאום הרע,
טוב באילנות נגדע.
איש יד אל יד לחצנו
וישמח לב אח באח -
והיום נשא על שכמ
אל קברו..... הנאנח.

הנבכה את מות הרע?
הנספיד הנזעק?
דום בלב נשא צוהו:
אל מבור יחזק.

ברגעים של תוגה, של צער, ושל כאב
אתה חש צורך לשחוק.
המילים החזקות ביותר דלות מלהביע
את גודל הכאב, מול השכול, והיתמות אין
ניחומים. אין לבטא במילים את הכאב
העמוק, הרי לחיים נועד, לשבוע
ימים. בשדה הקרב נפל, והוא עדיין נער.

אין זה קל לכתוב אודות חבר
שנפל. תחילה אין הנפש רוצה להאמין:
זה לא הוא, ושמא נפלה טעות. מסתכלים שנית
והאמת האכזרית מתגלית.
כן, ישראל נתן את היקר מכל למען היקר
מכל כדי שאנו נדע להעריך ולשמור
אנו מצווים לזכור ולא לשכוח.

זאב הרשקוביץ
(ולדימיר)

(נכתב על ידי חברו לפלוגה)